

Oriol Tarrasón

"Volia donar veu als que no han pogut assolir el seu somni"

CÈLIA ATSET

Actor, autor, director i timoner de Les Antonietes, que converteix en èxit cada espectacle, ha creat i dirigeix 'Somni americà' en simbiosi entre el seu grup i la jove La Kompanyia Lliure

Però l'atmosfera de l'obra és la de l'Amèrica dels anys 30.

Als anys 30 i 40, molts autors americans ja advertien sobre la possible crisi del somni. Llegint textos d'autors d'aquella època sentia que m'estaven parlant a mi.

Com ha sigut la creació del text?

Em vaig passar sis mesos llegint i dos escrivint, fent una mena de *patchwork* d'aportacions de vint novel·les i obres de teatre de l'època i afegint-hi textos meus per poder lligar-ho tot. Al final ja no es reconeix l'autor original. És una obra feta a mida per a onze actors. Són personatges estereotipats que responen a la imatge americana que tots tenim al cap. Però també ens resulten molt pròxims.

Què tenen d'especial les històries?

És com si et passessis tot el dia en un bar i anessis posant el focus en cadascuna de les persones que hi ha, personatges una mica fracturats que van interactuant i acabem construint una petita família. Sorgeixen d'una reflexió: aquesta societat ha deixat de banda un munt de gent, com els avis, els pobres, els marginats.

Els perdedors no compten.

Exacte, som en un món que només valora els guanyadors. I aquí hi ha la fractura amb el Somni Americà. Jo volia donar veu a les persones que no han tingut la sort d'assolir el seu somni i també a les que potser aquest somni no els interessa gens, perquè també hi ha persones que només desitgen tenir una sabateria en un poble petit i amb això són feliços.

Quin és el to de l'obra?

Nosaltres estem treballant molt des d'un punt còmic, però no és una comèdia oberta sinó una obra que més aviat et fa somriure. És molt tendra i a vegades també és trista. M'he inspirat en els personatges dels quadres d'Edward Hopper, tan sols en el seu univers. Els sentim molt pròxims perquè tots tenim uns somnis, una fractura, uns desitjos, tots volem amor, tots volem que ens minin una mica.

Què us ha aportat treballar amb La Kompanyia Lliure?

Una interacció a nivell actoral, de direcció. Cada artista té una manera d'acostar-se al seu treball i entre nosaltres s'ha creat com una mena de magma que crec que ens ha enriquit a tots.

I en termes de producció?

Molta més tranquil·litat. Amb Les Antonietes, nosaltres ho fem tot, des de la construcció de l'escenografia fins a les músiques... Això demana molt temps i l'hem de restar als assajos. Treballar al Lliure ha sigut com pujar un graó que ens aportarà coneixement i ens ajudarà a millorar de cara al pròxim espectacle.

Ara estreneu al Lliure i a la tardor al Temporada Alta. El públic us respon. Sou on volíeu arribar?

Estem encantats de ser on som, però, al mateix temps, no creiem que siguem enlloc. Creiem que tenim una oportunitat fantàstica per disfrutar-la i fer disfrutar els altres i tant de bo puguem seguir avançant. | **BELÉN GINART**

ESCENES

Per als despistats que encara no us coneixen, qui sou Les Antonietes?

Som una companyia amb una idea molt concreta del teatre que volem fer: el que neix des de dins, es fa a partir d'una necessitat i amb la voluntat d'establir una comunicació amb l'espectador. Intentem que el públic s'adoni que és tan important com nosaltres. D'aquí ve que ens hi comuniquem directament: li parlem cara a cara, interactuem amb ell, volem fer-li entendre que és l'actor que falta dins de la funció.

També hi ha un segell Les Antonietes en la manera com abordeu la convenció teatral.

Juguem molt amb tot això. La convenció teatral utilitza càmeres negres, vol amagar l'engany, vol fer veure que tot és

real, que tot està passant. Nosaltres juguem amb l'espectador dient-li que som conscients que tot allò no és real, però és veritat i és important perquè s'està produint en comunicació amb ell.

→ 'Somni americà'
→ Autoria i direcció: Oriol Tarrasón. Amb Pep Ambrós, Laura Aubert, Pol López, David Verdagué → Teatre Lliure de Gràcia (Barcelona) → Del 29 de gener al 1 de març

Sou molt valents en la tria del repertori: Shakespeare, Ibsen, Txékhov...

En general sóc jo qui proposo textos, i la tria sol respondre al fet que llegeixo alguna cosa i penso que ho vull compartir amb el públic.

I d'on sorgeix aquest Somni americà?
D'aquest moment social de desencís que estem vivint. Ens hi hem acostumat una mica però el cas és que la gent està més confosa i perduda.

LA
TRIA
DEL
PLAY

'SOTA ZERO'

SALA ATRIUM (BARCELONA)

Una parella que estrena pis. Els preparatius per a un sopar familiar. Un accident terrible. Un secret inconfessable. Són els ingredients d'aquest thriller amb tocs de vodevil i un pòsit filosòfic de regust amargant.

→ Fins al 22 de febrer

'SOLO'

TEATRE AKADÈMIA (BARCELONA)

Adaptació d'un text autobiogràfic d'August Strindberg, dirigida per Teresa Vilardell i protagonitzada per Marc Martínez, que despulla l'ànima turmentada de l'autor suec i mostra la seva reconciliació amb la vida.

→ Del 29 de gener al 8 de febrer

TEATRE AKADÈMIA

'LANDHOL'

MERCAT DE LES FLORS (BARCELONA)

Què fa dels Països Baixos un dels motors de la dansa contemporània? El Mercat vol resoldre l'interrogant amb un cicle que recull les obres de companyies consagrades i nous talents amb especial relació amb aquest prolífic territori.

→ Del 24 de gener a l'1 de febrer

'CREMATS'

TEATRE APOLO (BARCELONA)

Roger Peña explota la comèdia amb la història de quatre personatges (interpretats per Guillermo Toledo, Isaac Alcayde, Maife Gil i Tilda Esplugas) farts de la seva misèria quotidiana.

→ Del 28 de gener al 8 de març

'L'ALÈ DE LA VIDA'

SALA MUNTANER (BARCELONA)

Mercè Arànega i Anna Güell, sota la direcció de Magda Puyo, s'arremanguen en un duel dialèctic i passional ple d'ironia i tendresa que enfronta la dona i l'amant d'un mateix home.

→ Del 28 de gener al 8 de març